POIARES MADURO FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2009. október 1-je[1]

1. Mennyiben követeli meg a bírósági eljárás átláthatóságának és a tárgyalás nyilvánosságának elve, hogy a felek által a Bírósághoz benyújtott írásbeli beadványokat hozzáférhetővé tegyék a nyilvánosság számára? Ez a lényege a Svéd Királyság, egy újságíró-szövetség, illetve az Európai Bizottság által az Elsőfokú Bíróság ítéletével szemben benyújtott jelen fellebbezésekben megfogalmazott problémának.

I – A jogvita alapját képező tényállás és az Elsőfokú Bíróság ítélete

2. A fellebbezések az Association de la presse internationale ASBL (API) és az Európai Közösségek Bizottsága között a Bizottság által a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban lévő eljárások során benyújtott egyes írásbeli beadványokhoz való hozzáférés tárgyában folyamatban lévő jogvitához kapcsolódnak.

3. Az API újságírókat tömörítő nonprofit szervezet, amely az Európai Unióval kapcsolatos tájékoztatáshoz kíván segítséget nyújtani tagjainak a származási országukban, 2003. augusztus 1-jei levelében azt kérte a Bizottságtól, hogy biztosítson hozzáférést ezekhez a beadványokhoz az 1049/2001 rendelet[2] 6. cikkének megfelelően. A Bizottság 2003. november 20-i határozatában elutasította a kérést.

4. A Bizottság szerint a vitában szereplő dokumentumok különböző kategóriákba sorolhatók. A még folyamatban lévő három eljárásban[3] benyújtott dokumentumokkal kapcsolatban a Bizottság úgy döntött, hogy azok hozzáférhetővé tétele az ezekben az eljárásokban elfoglalt alperesi állása miatt hátrányos lenne számára, mivel külső, különösen a nyilvánosság által gyakorolt nyomás lehetőségének tenné ki magát. Ennek megfelelően a dokumentumok az 1049/2001 rendeletben az olyan közzététellel kapcsolatban megfogalmazott kivétel hatálya alá tartoznak, amely „hátrányosan befolyásolná a […] bírósági eljárások és jogi tanácsadás" védelmét.[4] A Bizottság ugyanebből az okból megtagadta a

1 – Eredeti nyelv: angol.

2 – Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.).

3 – Lásd a T-209/01. sz., Honeywell kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletet (EBHT 2005., II-5527. o.) és a T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletet (EBHT 2005., II-5575. o.), valamint a C-203/03. sz., Bizottság kontra Ausztria ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletet (EBHT 2005., I-935. o.).

4 – Lásd az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdését.

negyedik üggyel kapcsolatos beadványokhoz való hozzáférést, amely annak ellenére, hogy már befejezett ügy volt, szorosan kapcsolódott egy még folyamatban lévő ügyhöz [5].

5. A Bizottság ezen túlmenően a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásra vonatkozóan megállapította, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése értelmében a beadványai hozzáférhetővé tétele „hátrányosan befolyásolná a […] vizsgálatok" céljának, vagyis a jogvita megegyezéssel való megoldásának elérését. A Bizottság ezt az érvelést alkalmazta mind a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti, folyamatban lévő eljárásokban, [6] mind azokban az ügyekben, ahol már befejezték az eljárást, de a tagállamok még nem teljesítették az ítéletben foglaltakat. [7]

6. A Bizottság elismerte, hogy az 1049/2001 rendelet értelmében a közzétételhez fűződő nyomós közérdek meghaladná a Bizottságnak a beadványok bizalmas kezeléséhez fűződő érdekét. Azonban úgy találta, hogy az API nem terjesztett elő megfelelő érveket az ilyen nyomós közérdek bizonyítására. Végül mérlegelte, majd elvetette a dokumentumokhoz való részleges hozzáférés lehetőségét.

7. Az API az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 2-án benyújtott keresetlevelével megtámadta a Bizottság határozatát. Az Elsőfokú Bíróság a nagytanács elé utalta ügyet, amely 2007. szeptember 12-én a megtámadott ítéletet hozta.

8. Az Elsőfokú Bíróság ítéletében hangsúlyozta, hogy az 1049/2001 rendelet célja, hogy széles körű hozzáférést biztosítson, és a kivételeket szigorúan kell értelmezni. Mindemellett azonban kimondta, hogy a Bizottság megtagadhatja az írásbeli beadványokhoz való hozzáférést minden olyan esetben, ahol még nem terjesztette elő szóbeli észrevételeit, mert a bármiféle külső befolyástól mentes eljáráshoz fűződő érdeke elegendő ahhoz, hogy a tilalmat minden beadványra kiterjessze, amíg az adott ügy a tárgyalásos szakaszba nem kerül. Ha azonban a hozzáférés megtagadása egy befejezett ügy és egy még folyamatban lévő ügy közötti összefüggésen alapul, a Bizottság nem tagadhatja meg a hozzáférést annak konkrét megindokolása nélkül, hogy a hozzáférhetővé tétel miért befolyásolná hátrányosan a folyamatban lévő ügyben az eljárást. Az Elsőfokú Bíróság a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokkal kapcsolatban kimondta, hogy a tagállamokkal való megegyezéshez fűződő érdek csak addig

5 – Lásd a T-342/99. sz., Airtours kontra Bizottság ügyben 2002. június 6-án hozott ítéletet (EBHT 2002., II-2585. o.).

6 – A C-203/03. sz., Bizottság kontra Ausztria ügy.

7 – Lásd a C-466/98. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9427. o.); a C-467/98. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9519. o.); a C-468/98. sz., Bizottság kontra Svédország ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9575. o.), a C-469/98. sz., Bizottság kontra Finnország ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9627. o.); a C-471/98. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9681. o.); a C-472/98. sz., Bizottság kontra Luxemburg ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9741. o.); a C-475/98. sz., Bizottság kontra Ausztria ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9797. o.); és a C-476/98. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletet (EBHT 2002., I-9855. o.).

igazolhatja a dokumentumok hozzáférhetővé tételének általános megtagadását, amíg nem született ítélet az adott ügyben. Az ítélet kihirdetését követően a tagállamok kötelesek az ítéletben foglaltakat teljesíteni, ezt követően megegyezésre már nincs lehetőség.

9. Az Elsőfokú Bíróság ítélete ellen a Bizottság (C-532/07. sz. ügy) az API (C-528/07. sz. ügy) és a Svéd Királyság (C-514/07. sz. ügy) nyújtott be fellebbezést. Az Egyesült Királyság, a Dán Királyság és a Finn Köztársaság később beavatkozott az eljárásba.

10. A Bizottság a Bírósághoz benyújtott fellebbezésében azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a kérelmet esetről esetre kell elbírálni, amikor az írásbeli beadványokhoz való hozzáférést a tárgyalás megtartását követően kérik. A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság következetlen indokolás alapján járt el, és hibát követett el, amikor elmulasztotta figyelembe venni az igazságszolgáltatás érdekeit, az eljárás által érintett többi fél érdekeit és a Bizottság jogait. A Bizottság továbbá azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság az EK 226. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokban tévesen követelte meg az írásbeli beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelmek esetről esetre történő elbírálását az ítélet kihirdetése után, és az összes olyan befejezett eljárásban, amely folyamatban lévő ügyekkel van összefüggésben. A Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott ítélet gyengíti a Bizottság közösségi jog betartatására és a tagállamok kötelezettségei teljesítésének biztosítására vonatkozó képességét. Ezek alapján a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az megsemmisítette a Bizottság hozzáférést megtagadó határozatát.

11. Az API ezzel szemben azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az fenntartotta a Bizottság arra vonatkozó jogát, hogy a tárgyalást megelőzően megtagadhassa a beadványainak hozzáférhetővé tételét, továbbá arra kérte a Bíróságot, hogy vagy semmisítse meg a Bizottság 2003. november 20-i határozatát, vagy utalja vissza a jelen ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, hogy új határozatot hozzon. Az API azzal érvel, hogy az 1049/2001 rendeletben a bírósági eljárásokkal kapcsolatos kivétel esetről esetre történő vizsgálatot ír elő, és az alábbi okok miatt támadja az Elsőfokú Bíróságnak ezzel ellentétes következtetését: i. ellentmond e kivétel értelmezésével kapcsolatban megállapított elveknek, ii. a Bizottságnak azon a nem létező jogán alapszik, amely szerint bármilyen külső befolyástól mentesen megvédheti az érdekeit, iii. az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a fegyveregyenlőség elvét, iv. az Elsőfokú Bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe más joghatóságok gyakorlatát, és v. az Elsőfokú Bíróság tévesen hivatkozott a nyilvánosság kizárásával folytatott eljárások védelmének szükségességére. Az API továbbá azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a „nyomós közérdek" kifejezést az

1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének összefüggésében.

12. Az API-hoz hasonlóan a Svéd Királyság is azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az elutasította az API keresetét, és semmisítse meg a Bizottság 2003. november 20-i határozatát. Svédország azzal érvel, hogy a hozzáférhetővé tétel alóli kivételekre vonatkozó követelményeket szigorúan kell értelmezni, és semmi nem indokolja a nyilvános hozzáférés teljes megtagadását.

II – Elemzés

A – *Előzetes megjegyzések*

13. A jelen ügyben szereplő dokumentumok igénylésével kapcsolatban az API fontos kérdéseket vetett fel az Európai Unió átláthatóságát illetően. Az API problémája nem szükségképpen az ezekre a kérdésekre adott válaszokban rejlik, hanem abban az eljárásban, amely során felvetette ezeket a kérdéseket. Az API a folyamatban lévő ügyekben benyújtott beadványokhoz való hozzáférés érdekében, az 1049/2001 rendeletben [8] előírt eljárást követve, a Bizottsághoz nyújtotta be azt a kérést, amellyel a Bírósághoz kellett volna fordulnia.

14. Amíg a peres eljárás folyamatban van, addig a Bíróságnak és nem a Bizottságnak kell döntést hoznia arról, hogy a nyilvánosság hozzáférhessen-e egy adott ügy dokumentumaihoz. Ezt a megközelítést fogadta el az Amszterdami Szerződés is, amikor a tagállamok úgy döntöttek, hogy nem említik az igazságszolgáltatási intézményt a 255. cikkben. A hozzáférésről szóló döntést a Bíróságnak kell meghoznia, de nem azért, mert – miként ezt a Bizottság valószínűleg gondolja – az átláthatóság követelménye nem vonatkozik az igazságszolgáltatási intézményekre, hanem azért, mert a peres eljárás alatt a Bíróság az ügy ura. Csak a Bíróság van abban a helyzetben, hogy mérlegelje a felmerülő érdekeket, és eldöntse, hogy a dokumentumok közzététele hely rehozhatatlan károkat okoz-e valamelyik félnek vagy veszélyezteti-e a bírósági eljárás tisztességességét. Amennyiben a felek jogosultak arról dönteni, hogy hozzáférhetővé teszik-e a dokumentumokat, lehet, hogy túl óvatosak lesznek azoknak a dokumentumoknak a közzétételekor, amelyek miatt a saját érdekeik

8 – A rendelet olyan módon határozza meg a Bíróság kivételével az Európai Unió intézményeinek dokumentumaihoz való nyilvános hozzáféréssel kapcsolatos eljárást, hogy „a dokumentumokhoz a lehető legszélesebb körű hozzáférést biztosítsa" (az 1. cikk a) pontja). A rendelet számos kivételt is megfogalmaz a dokumentumokhoz való hozzáférés elve alól. A jelen ügy szempontjából lényeges kivételeket a 4. cikk (2) bekezdése határozza meg:
Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét:
–természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is,
–bírósági eljárások és jogi tanácsadás,
–ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,
kivéve, ha a közzétételhez nyomós közérdek fűződik.

sérülhetnek, másrészről viszont túl könnyen közzétehetik azokat a dokumentumokat, amelyek árthatnak az ellenérdekű feleknek.

15. Mivel megállapítást nyert, hogy a Bíróság elé terjesztett dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos kérdésekben a Bíróságnak kell dönteni, eltűnnek azok a főbb veszélyek, amelyek a perben álló felek álláspontja szerint a jelen ügy mögött meghúzódnak. A Bíróságnak nem kell aggódnia amiatt, hogy a Bizottság olyan dokumentumokat hoz nyilvánosságra, amelyek a tanácskozásainak megzavarásához vezetnek. Ez nem kérdőjelezi meg a nyilvánosság kizárásával folytatott bírósági eljárás lehetőségét, mivel a Bíróság dönthet arról, hogy bizonyos dokumentumok nyilvánosságra hozatala egy konkrét ügyben nem ütközik-e a titoktartás szükségességével. A fegyveregyenlőség elve sem fog sérülni, hiszen – a Bizottsággal és az 1049/2001 rendelettel létrehozott rendszerrel szemben – a Bíróság jogosult bármelyik fél által előterjesztett dokumentumokhoz való hozzáférésről dönteni, és biztosan képes olyan feltételeket szabni a hozzáférés tekintetében, amelyek nem járnak egyik fél lényeges érdeksérelmével sem. Emiatt úgy gondolom, hogy a jelen ügyben az lenne a legjobb következtetés, hogy a folyamatban lévő ügyekben a felek által előterjesztett összes dokumentum kívül esik az 1049/2001 rendelet hatályán. Mihelyt a dokumentumokat benyújtották a Bírósághoz, azok a bírósági eljárás részévé válnak, és kezelésük a Bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ez azonban nem azt jelenti, hogy maga a Bíróság korlátozások nélkül, szabadon dönthetne arról, hogy engedélyezi-e a hozzáférést, vagy sem. Épp ellenkezőleg, köteles lehet a hozzáférés iráni kérelmeket a méltányosság és az átláthatóság elve alapján elbírálni az összes felmerülő érdek gondos mérlegelésével. Másképpen fogalmazva, tiszteletben kell tartani az igazságszolgáltatás méltányosságának és átláthatóságának elvét, és ennek a követelménynek a betartását minden esetben a Bíróságnak kell biztosítani.

16. Az álláspontom ellentétben áll a Bíróság Németország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott végzésével [9] . Ha igaz lenne – miként ezt a Bíróság a végzésében kijelentette –, hogy a felek főszabály szerint belátásuk szerint hozzáférhetővé tehetik saját írásbeli beadványaikat [10], a Bíróság nem tudná felügyelni az ügy irataiban lévő dokumentumokhoz való hozzáférést. Ezenkívül, ha – mint ezt a fenti végzés kimondja – a felek saját beadványainak belátásuk szerinti hozzáférhetővé tétele nem befolyásolhatja kedvezőtlenül a bírósági eljárás feddhetetlenségét, akkor nem lenne semmi oka a Bizottságnak, hogy általánosan megtagadja a folyamatban lévő ügyekben benyújtott beadványok közzétételét. Annak a lehetősége, hogy a közzététel olyan külső nyomásgyakorlást idéz elő, amely befolyásolja a bírósági eljárás feddhetetlenségét, vagy sérti valamelyik fél érdekeit,

9 – Lásd a C-376/98. sz., Németország kontra Parlament és Tanács ügyben 2000. április 3-án hozott végzést (EBHT 2000., I-2247. o.).

10 – Lásd uo., 10. pont.

ugyanúgy fennáll, ha a dokumentumokat önkéntesen hozzák nyilvánosságra, vagy ha a közzétételt valamely jogszabály követeli meg. A Bíróság Németország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott végzése az alábbi értelemben tényleg egy kicsit ellentmondásos: egyfelől elismeri, hogy a felek főszabály szerint belátásuk szerint hozzáférhetővé tehetik írásbeli beadványaikat, másfelől azonban a Bíróság azt is megjegyzi, hogy kivételes esetben a dokumentumok hozzáférhetővé tétele sértheti a gondos igazságszolgáltatást. Ebből logikusan az következik, hogy azokban a kivételes esetekben, amelyekben a gondos igazságszolgáltatás forog kockán, a hozzáférhetővé tétel kérdését nem szabad a felek döntésére hagyni, hanem arról a Bíróságnak kell határoznia. De ki fogja eldönteni, hogy egy konkrét ügy eléggé kivételes-e ahhoz, hogy kiérdemelje a Bíróság figyelmét? A válasz nyilvánvaló: kizárólag maga a Bíróság hozhat ilyen döntést. Hasonlóképpen nyilvánvaló, hogy a Bíróság beavatkozásának csak akkor van értelme, ha az *megelőzi* a dokumentumok bármelyik fél általi hozzáférhetővé tételét. Amennyiben valamelyik fél közzé tesz egy olyan dokumentumot, amelyet bizalmasan kellett volna kezelni, és emiatt veszélybe kerül a bírósági eljárás feddhetetlensége, a Bíróság semmilyen későbbi intézkedése nem orvosolhatja a kárt.

17. Ha a Bírósághoz benyújtott beadványokhoz való hozzáférés kérdését a felek kezdeményezésétől tennénk függővé, vagy azt teljes mértékben az 1049/2001 rendelet szabályozná, egy további probléma is felmerülne – a fegyveregyenlőség kérdése. Hogyan bízhatná a Bíróság ezt a kérdést a felek megítélésére, illetve hogyan kötelezhetne bizonyos feleket (például a közösségi intézményeket) a rendelet alapján a beadványok hozzáférhetővé tételére, anélkül hogy egyúttal a többi felet (beleértve a tagállamokat is) ugyanúgy kötelezné a beadványaikat hozzáférhetővé tenni? Tegyük föl, például, hogy a Bizottság – akár önként, akár azért, mert köteles a rendelet követelményeinek megfelelni – hozzáférhetővé tenné egy adott üggyel kapcsolatos írásbeli beadványait: értelemszerűen ugyanennek a kötelezettségnek kellene vonatkoznia az összes többi félre is, mivel nagyon furcsa lenne, ha a Bíróság azon az alapon tagadná meg a beadványaikhoz való hozzáférést, hogy ez a hozzáférhetővé tétel sértené a bírósági eljárás feddhetetlenségét. Így a Bíróság hozzáféréssel kapcsolatos saját döntéseit végül jelentős mértékben befolyásolná (sőt, talán meg is határozná) az egyéb intézmények hozzáférhetővé tétellel kapcsolatos álláspontja, vagy a rendeletben szereplő szabályozás – amelyet a jogalkotó szándéka szerint nem is kellene alkalmazni a Bíróságra.

18. Ezért elérkezett annak az ideje, hogy a Bíróság felülvizsgálja a Németország kontra Parlament és Tanács ügyben képviselt álláspontját, és világossá tegye, hogy nem a feleknek, hanem a Bíróságnak kell döntenie a folyamatban lévő ügyekben benyújtott dokumentumokhoz való hozzáférés kérdésében. Habár a Bíróság az állandóság, az egységesség, a koherencia és a jogbiztonság fontos értékeinek védelme érdekében

„mindig óvatosnak mutatkozott a korábbi ítéleteiben kimondott jogértelmezés megfordításával kapcsolatban”[11], csak kivételes esetekben volt hajlandó felülvizsgálni a múltbeli határozatait. Úgy tűnik, hogy a jelen helyzet azok közé tartozik, amelyekben indokolt a felülvizsgálat. A végzés bírósági dokumentumokhoz való hozzáférés kérdésére gyakorolt teljes hatása még nem volt egyértelmű a meghozatal időpontjában. Az 1049/2001 rendelet alapján előterjesztett hozzáférés iránti kérelmek eredményeképpen, a Bíróság fenti végzésben szereplő általános kijelentésének következményei mára már sokkal egyértelműbbé váltak.[12]

19. Amennyiben a Bíróság egyetértene az ebben a kérdésben megfogalmazott következtetésemmel, okafogyottá válnának a folyamatban lévő ügyekkel kapcsolatban a fellebbezésben felvetett kérdések. Mindazonáltal, ha a Bíróság úgy döntene, hogy nem tér el a Németország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott végzésében foglaltaktól, elemzem azokat a körülményeket, amelyekben meg lehet követelni a Bizottságtól a dokumentumok hozzáférhetővé tételét. Mindenesetre a megválaszolandó kérdés ugyanaz, mint amelyet magának a Bíróságnak kell megválaszolnia annak eldöntésekor, hogy hozzáférhetővé tegye-e a dokumentumokat: befolyásolná-e a dokumentumok hozzáférhetővé tétele a bírósági eljárás feddhetetlenségét?

20. Ezért ebben az összefüggésben vizsgálom meg, milyen jogi alapon lehet vitatni az elsőfokú bíróságnak a beadványok hozzáférhetővé tételével kapcsolatban a rendeletben előírt követelményekre vonatkozó értelmezését. Ennek keretében mérlegelni fogom a bírósági eljárás zavartalanságát és a nyilvános tárgyaláshoz való joggal kapcsolatos érdekeket. Ezen túlmenően külön fogom vizsgálni a Bíróság előtt folyamatban lévő ügyeket, és azokat, amelyekben már jogerős ítélet született.

B – *Folyamatban lévő ügyek*

21. Annak eldöntéséhez, hogy a bírósági eljárás feddhetetlenségének a védelme megköveteli-e azt, hogy a felek által benyújtott beadványok bizalmasak maradjanak, célszerű megvizsgálni a tagállamok közös hagyományait és az Emberi Jogok Európai Bírósága által alkalmazott gyakorlatot.

11 – Lásd a C-94/04. sz. és a C-202/04. sz., Cipolla és társai egyesített ügyekben 2006. február 1-jén ismertetett indítványom (2006. december 5-én hozott ítélet, EBHT 2006., I-11421. o.) 28. pontját.

12 – Lásd a C-267/91. és C-268/91. sz., Keck és Mithouard egyesített ügyekben 1993. november 24-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-6097. o.) 14. pontját.

22. A Strasbourgi Bíróság esetében az eljárási szabályzatának [13] 33. cikke kapcsolódik ehhez a kérdéshez, amely a következőképpen rendelkezik:

„*33. cikk*

(A dokumentumok nyilvánossága)

1. A hivatalhoz a felek vagy harmadik személy által valamely keresettel kapcsolatban benyújtott összes dokumentum, a jogviták egyezség útján történő rendezése érdekében a 62. cikk alapján benyújtott dokumentumokat kivéve, hozzáférhető a nyilvánosság számára a hivatalvezető által meghatározott eljárásnak megfelelően, kivéve ha a kamara elnöke a jelen cikk 2. pontjában felsorolt okok miatt, akár hivatalból, akár valamelyik fél vagy más érintett személy kérésére másképpen dönt.

2. A dokumentumokhoz vagy azok bizonyos részeihez való nyilvános hozzáférés korlátozható egy demokratikus társadalomban a közerkölcs, a közrend vagy a nemzetbiztonság védelme érdekében, azokban az esetekben, ahol a fiatalkorúak érdeke, illetve a felek vagy bármely érintett személy magánéletének a védelme ezt megkívánja, továbbá annyiban, amennyiben a kamara elnökének megítélése szerint ez feltétlenül szükséges olyan különleges körülmények esetén, amelyekben a nyilvánosság hátrányosan befolyásolná az igazságszolgáltatás érdekeit.

3. Az e cikk 1. pontja alapján előterjesztett bizalmas kezelés iránti kérelmet indokolással kell ellátni, és meg kell jelölni, hogy a dokumentumok egésze vagy azok egy része ne legyen hozzáférhető a nyilvánosság számára.

4. A kamara határozatai és ítéletei a nyilvánosság számára hozzáférhetőek. A bíróság rendszeresen hozzáférést biztosít a nyilvánosság számára az 53. cikk 2. pontja értelmében a bizottságok által hozott határozatokkal kapcsolatos általános információkhoz.” [nem hivatalos fordítás]

23. Az itt megfogalmazott elv kimondja, hogy a felek vagy harmadik személy (például a beavatkozó) által előterjesztett keresettel kapcsolatban benyújtott összes dokumentum nyilvános, a jogvita egyezség útján történő rendezésével kapcsolatban benyújtott dokumentumok kivételével; ebből a szempontból nincs különbség a folyamatban lévő és a befejezett ügyek között. A 33. cikk ugyanakkor kimondja, hogy a hozzáférés korlátozható, ha erre a közerkölccsel, közrenddel, nemzetbiztonsággal, a kiskorúak védelmével, a magánélet védelmével vagy az igazságszolgáltatás érdekével kapcsolatos megfontolások miatt szükség van. Ezek a megfontolások az ügy irataiban szereplő dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogát korlátozzák: a nyilvánosság a főszabály, azonban biztosítani

13 – Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 40. cikke szintén ide kapcsolódik: „A hivatalvezetőnél elhelyezett iratok a nyilvánosság számára hozzáférhetőek, hacsak a Bíróság elnöke másképpen nem határoz”.

kell a dokumentumok bizalmas kezelését, ha ez egy konkrét ügyben szükséges. Továbbá érdemes megjegyezni, hogy a bírósági dokumentumokhoz való hozzáférés ellenőrzésének jogát a Strasbourgi Bíróság gyakorolja. Ez jelenik meg a 33. cikk 1. pontjában, amely úgy rendelkezik, hogy a kamara elnöke nem csak a felek vagy harmadik személy kérelmére korlátozhatja a hozzáférést, hanem hivatalból is, amennyiben úgy ítéli meg, hogy ez a korlátozás szükséges a 2. pontban felsorolt bármelyik ok miatt.

24. Ha megvizsgáljuk a tagállamok jogszabályait, nem találunk a bizalmas kezelésre vonatkozó olyan általános követelményt, amely megtiltaná a felek beadványainak hozzáférhetővé tételét. Sőt, úgy tűnik, hogy a legtöbb nemzeti jogrendszer feladta a szigorúan korlátozott hozzáférés álláspontját, és egy olyan rendszert alakított ki, ahol biztosítják a nyilvánosság valamilyen formáját. Manapság a tagállamok túlnyomó többsége tehát engedélyezi bizonyos esetekben a bírósági dokumentumokhoz való hozzáférést. [14]

25. Habár a Bíróság kifejezetten nem tárgyalta ezt a kérdést, az ítélkezési gyakorlatból nem tűnik ki a bizalmas kezelés általános követelményének szükségessége. Ez igaz a Bíróság Németország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott, fentiekben tárgyalt végzésére is, amelyben a Bíróság kimondta, hogy csak „kivételes esetben" fordul az elő, hogy „valamely dokumentum hozzáférhetővé tétele sértheti a gondos igazságszolgáltatást". [15] A Bíróság ebben a kérdésben kimondott álláspontja nem korlátozódik erre a végzésre. A Tanács jogi szolgálatának jogi véleményéhez való hozzáférés kérdésének vizsgálata során a Bíróság megtárgyalta, és ebben az összefüggésben elutasította a külső nyomásgyakorlással kapcsolatos aggodalmakat. Sőt a Bíróság tovább is ment annál az óvatos megközelítésnél, amelyet én képviseltem ebben a konkrét ügyben benyújtott indítványomban. [16] A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy „még ha fel is tételeznénk, hogy a Jogi Szolgálat tagjai e célból törvénytelen nyomásgyakorlásnak lennének kitéve, akkor is maga a nyomásgyakorlás lenne az – nem pedig a jogi vélemények közzétételének lehetősége –, ami veszélyeztethetné ezen intézmény […] érdekét, […] és nyilvánvalóan a Tanács feladata lenne az ennek megszüntetéséhez szükséges intézkedések meghozatala". [17] Ez a következtetés hasonlóképpen érvényes az igazságszolgáltatási intézményre és a bírósági eljárásban szereplő felekre gyakorolt törvénytelen nyomásgyakorlás összefüggésében is.

26. Ezen túlmenően a nemzetközi bíróságok gyakorlata azt mutatja, hogy nincs értelme attól félni, hogy ezeknek a dokumentumoknak a hozzáférhetővé tétele kedvezőtlenül befolyásolná a bírósági eljárást. A Ruandai Nemzetközi Büntetőbíróság például – a tanúvédelem miatt fokozottan indokolt titoktartás

14 – A tagállamok által alkalmazott különféle megoldásokkal kapcsolatban lásd alább a 29. pontot.

15 – Lásd a C-376/98. sz., Németország kontra Parlament és Tanács ügyben 2000. április 3-án hozott végzés (EBHT 2000., I-2247. o.) 10. pontját.

16 – Lásd a C-39/05. P. sz. és C-52/05. P. sz. Svéd Királyság és Maurizio Turco kontra Tanács egyesített ügyekben ismertetett indítványom (2008. július 1-jén hozott ítélet, EBHT 2008., I-4723. o.) 40. pontját, amelyben megmagyarázom, hogy az intézmények jogi szolgálatai által készített összes jogi véleménynek elméletileg haszna származhat a bizalmas kezelésből.

17 – Uo., 64. pont.

ellenére – a nyilvános tárgyalás elsőbbségére épülő szabályzata alapján azt a követelményt fogalmazta meg, hogy az összes beadványt nyilvánosnak kell tekinteni, kivéve ha kivételes okok miatt indokolt ezek bizalmas kezelése, amely esetben azt kérik a felektől, hogy a bizalmas beadványaikat nyilvános, rövidített változatban nyújtsák be a bírósághoz. [18] A Nemzetközi Büntetőbíróság ehhez hasonló megközelítésmódot követett, hiszen a weboldalán közzéteszi a felek beadványait, kivéve ha a bíróság megtiltja azok hozzáférhetővé tételét, vagy a különleges személyi adatok védelme miatt erre szükség van. [19] Úgy tűnik, ebben a kérdésben azt a tendenciát figyelhetjük meg, hogy minél távolabbi a bíróság, annál nagyobb hangsúlyt fektet a bírósági eljárás átláthatóságára. [20]

27. Az Egyesült Államok ítélkezési gyakorlata továbbá azt mutatja, hogy a méltányos bírósági eljárás nem zárja ki a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférést. [21] Az Egyesült Államok jogszabályai feltételezik a dokumentumokhoz való hozzáférést. Csak néhány korlátozást fogalmaznak meg a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatban a bizalmas információk megóvása érdekében, [22] és szükség esetén lehetővé teszik a bíróságoknak egyéb dokumentumok titkosítását is. A Federal Rules of Civil Procedure [az Egyesült Államok polgári perrendtartása], például így rendelkezik:

„A bíróság indokolt esetben elrendelheti egy konkrét ügyben:

(1) a további információk rövidítését; vagy

(2) harmadik személy bírósághoz benyújtott valamelyik dokumentumhoz való elektronikus hozzáférésének megtagadását vagy korlátozását” [23]. [nem hivatalos fordítás]

28. Ilyen bírósági határozat hiányában a dokumentumok szabadon hozzáférhetőek. A szövetségi bíróságok az interneten hozzáférhetővé teszik az ügyek iratanyagát, beleértve

18 – Nchamihigo, Decision on Prosecution Motion on the Filing of the Defence Notice of Appeal, 2009. március. 30., ICTR-2001-63-A.

19 – ICC Rules of Procedure and Evidence ICC-ASP/1/3, 15. cikk; http://www.icc-cpi.int/Menus/ICC/Situations+and+Cases/Cases/.

20 – Érdemes megjegyezni, hogy a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) jogvita-rendezési rendszerében a felek írásbeli beadványai egyfelől bizalmasak (a WTO vitarendezésről szóló egyetértési megállapodása 18. cikkének (2) bekezdése), másfelől azonban a WTO vitarendezési testületeinek jelentése nagyon részletes leírást közöl a felek beadványairól, és nagyon gyakran egyszerűen csatolja vagy idézi őket. A felek azonban belátásuk szerint szabadon hozzáférhetővé tehetik a beadványaikat. Lásd Davey, W., „Proposals for Improving the Working Procedures of WTO Dispute Settlement Panels” in *The WTO Dispute Settlement System 1995-2003*, F. Ortino & E.U. Petersmann (eds.), Vol. 18, Studies in Transnational Economic Law, Kluwer (2004), 20. o.

21 – Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának néhai főbírája, William H. Rehnquist, ezen túlmenően azzal érvelt, hogy a bírákat nyilvánvalóan befolyásolja a közvélemény, de véleménye szerint ennek pozitív hatásai is lehetnek, és „nagyszerű” ügyek is születhetnek emiatt. Lásd William H. Rehnquist, Constitutional Law and Public Opinion (1986) 20 Suffolk U.L. Rev. 751.

22 – Lásd pl. Federal Rules of Civil Procedure 5.2 (az olyan személyes adatokkal kapcsolatban, mint a társadalombiztosítási azonosítók és bankszámlaszámok); Federal Rules of Evidence 412(c)(2) (a nemi erőszak áldozatainak múltbéli szexuális viselkedésére vonatkozó bizonyítékokkal kapcsolatban).

23 – Federal Rule of Civil Procedure, 5.2(e).

a felek által benyújtott beadványokat is. [24] Számos ilyen anyag a hozzáférhető a nyilvánosság számára az olyan nyilvános bírósági adatbázisokban, mint a Westlaw, különösen a nagyobb horderejű ügyek esetében. Sőt a beadványok gyakran a bírósági előterjesztéstől számított néhány munkanapon belül hozzáférhetők a Westlaw-oldalon.

29. Az uniós tagállamok közös hagyományai ugyanakkor egyfelől nem követelik meg a bizalmas kezelést, és úgy tűnik, hogy semmi okuk sincsen ennek megkövetelésére, másfelől azonban nem támogatják azt az ellentétes álláspontot sem, hogy a méltányos tárgyaláshoz való jog *megköveteli* a felek által benyújtott dokumentumokhoz való általános nyilvános hozzáférést. [25] Csak két tagállam, Svédország és Finnország ismeri el a dokumentumokhoz való hozzáférés jogát a folyamatban lévő ügyekben. A legtöbb tagállam (beleértve Spanyolországot, Németországot, Észtországot, Lengyelországot, Portugáliát, Írországot, a Cseh Köztársaságot és Szlovéniát is) általános álláspontja az, hogy a bíróságok jogosultak a dokumentumokat hozzáférhetővé tenni, de az ezzel kapcsolatos döntés diszkrecionális, vagy egy konkrét ügyben szemben álló különféle érdekek mérlegelésétől függ. Néhány olyan tagállamban (például Dániában, az Egyesült Királyságban, Görögországban, Ausztriában, Franciaországban és Cipruson), amelyek biztosítanak valamiféle hozzáférést a bírósági dokumentumokhoz, a vonatkozó jogi szabályozás és gyakorlat az adott ügy típusa vagy a folyamatban lévő ügyet tárgyaló bíróság függvényében változik. Ismét érdemes megjegyezni, hogy az összes ilyen nemzeti jogrendszerben a bíróság meghatározó szerepet játszik annak eldöntésénél, hogy engedélyezzék-e a dokumentumokhoz való hozzáférést, vagy sem. Végül a tagállamok kisebbik részében (Magyarországon, Luxemburgban és Hollandiában) általában megtagadják az ügy irataiban szereplő dokumentumokhoz való hozzáférést.

30. Az egymással szemben álló érdekek és a tagállamok közötti konszenzus jelenlegi hiánya miatt úgy tűnik számomra, hogy a Bíróságnak alaposan meg kell fontolnia, milyen döntéseket hoz ezen a téren. Mivel mindegyik ügy különböző problémákat vet fel, gondosan kell mérlegelni az adott ügyben szemben álló érdekeket, és eseti döntést kell hozni. Úgy gondolom, hogy – legalábbis jelenleg – nem szabad nagyon tág vagy nagyon szigorú szabály alapján megkövetelni minden ügyben a hozzáférés biztosítását, vagy megtagadni ennek a jognak a létezését. Ez olyan terület, amelyben a jognak fokozatosan és esetről esetre kell kialakulnia. Legjobb, ha egy konkrét ügyben az egymással szemben álló megfontolások közötti egyensúlyt a Bíróság állapítja meg a felekkel történő egyeztetést követően. Idővel, amennyiben a tagállamok továbbra is a szélesebb körű hozzáférés irányába mozdulnak el, a Bíróság álláspontja is ebbe az irányba változhat. Jelenleg, amikor magánszemély folyamatban lévő ügyben előterjesztett irathoz való hozzáférést kér, úgy gondolom, hogy a Bíróságnak gondosan meg kell vizsgálni a szóban forgó érdekeket, és ez alapján kell eldönteni, hogy a dokumentu-

24 – További információkért lásd: http://pacer.psc.uscourts.gov/pacerdesc.html.

25 – 2/126. kutatási jegyzet.

mokhoz való hozzáférést biztosítani lehet-e, vagy sem.

C – *Azok az ügyek, amelyekben jogerős ítélet született*

31. Az ügy befejezését követően azonban, a kérdés sokkal egyszerűbbé válik. Az alapkérdésre – vagyis, hogy a dokumentumok közzététele veszélyezteti-e a bírósági eljárás feddhetetlenségét – egyértelműen „nem" a válasz. A Bíróságnak meg volt a lehetősége a felek által benyújtott beadványok vizsgálatára, a határozatának megfontolására és meghozatalára, a bírósági eljárás befejeződött, és azt már nem befolyásolhatja a felek beadványainak közzététele.

32. Ezen túlmenően a tárgyalás nyilvánosságával kapcsolatos további aggodalmak és a megfelelően indokolt ítélethez való jog ezeknek a dokumentumoknak a közzétételét támogatják. Az indokolással alátámasztott ítélet elsődleges célja, hogy a nyilvánosság értse a Bíróság határozata mögött álló indokokat és azt az eljárást, amely alapján a határozatot meghozták. Neil MacCormick magyarázata alapján a jogi érvelésnek az ítéletet igazoló szerepe van: nem csak az ügyben eljáró ügyvéd terjeszt elő érveket azzal kapcsolatban, hogy az adott körülmények alapján miért az a helyes, ha a döntés az ő ügyfelének kedvez, hanem a bíró az indokolt ítélet meghozatalával szintén meg akarja mutatni azt, hogy a jogvita megoldásának módja igazolt.[26] Ez az igazolási funkció jellemzi a bíróságokra vonatkozó elszámoltathatóság különleges formáját, valamint kapcsolódik a döntéshozatali eljárás minőségéhez és a belőle származó érvekhez. A felek beadványaihoz való hozzáférés kulcsfontosságú ennek az eljárásnak a szempontjából, mivel lehetőséget biztosít arra, hogy a nyilvánosság megértse a Bírósághoz mérlegelés céljából benyújtott érveket, és azokat az indokokat is, amiért a Bíróság elfogadta vagy elutasította azokat. Az ügy irataihoz való hozzáférés nélkül fennáll annak a veszélye, hogy az ügy nyomon követése és megértése csupán minden gyakorlati értéktől megfosztott elméleti lehetőség marad, mivel a nyilvánosságnak szüksége van a dokumentumokhoz való hozzáféréshez annak érdekében, hogy meg tudja ítélni, miről szólt az ügy, és hogyan épült fel a bírósági eljárás. Ezenkívül elősegíti a Bíróság konkrét döntéshozatali eljárása és az indokolásban felvonultatott érvek közötti összhang biztosítását.

33. A bíróságokra vonatkozó különleges elszámoltathatósági követelmény szempontjából lényeges további szempont az, hogy az

26 – MacCormick, N., *Legal Reasoning and Legal Theory*, Clarendon Press Oxford, 1978, 14. o.

ügy irataihoz való hozzáférési lehetőség növelheti az európai közvéleménynek az Európai Unió bírósági rendszerébe vetett általános bizalmát, és azt az üzenetet közvetítheti, hogy a bírósági eljárás nem teljesen titokban, hanem a nyilvánosság szeme előtt zajlik, [27] ami nem politikai jellegű nyilvánosság általi kontrollt jelent, hanem olyan ellenőrzést, amely egy konkrét ügyben a Bíróság elé terjesztett jogi érvekre, és a Bíróság által ezekre válaszul adott indokolásra alapul. Ez különösen fontos kérdés a Bíróság számára, amely jellegénél fogva sem a földrajzi távolság, sem a Bíróság kevésbé ismert eljárási rendje miatt nem áll olyan közel az európai polgárokhoz, mint a saját bíróságuk. Az ügyiratokban szereplő dokumentumokhoz való hozzáférés biztosítása az eljárások hozzáférhetőbbé és átláthatóbbá tételével segít csökkenteni az európai polgárok és a Bíróság közötti távolságot.

34. Továbbá, bár az (akár egyhangú, akár megosztott) bírósági döntések meghatározzák a jogilag helyes választ, e döntésekből egyúttal ki kell tűnnie, hogy ez a megoldás a helyes válasszal kapcsolatos, egymással szemben álló álláspontok pluralitásából származik. Paradox módon az a felhatalmazás, amely alapján a bíróság igazságot szolgáltat, a felek között lezajló – gyakran élénk – vitákban gyökerezik. A különböző, egymással szembenálló jogi vélemények figyelembevétele legitimálja a Bíróság kötelező érvényű jogi állásfoglalását. Ebből a szempontból a felek beadványaihoz való hozzáférés, illetve a bírósági döntés ezeknek a beadványoknak az összefüggésében történő értelmezésének a lehetősége garantálja a más jogi álláspontot képviselők számára, hogy – annak ellenére, hogy nem az ő nézőpontjuk érvényesült – azt megfelelően mérlegelték a Bíróság döntéshozatali eljárása során. Ez különösen lényeges az ellentétes vélemények hiánya miatt. [28] Ezenkívül az is fontos, hogy meg legyen a lehetőség a vita folytatására, nem csak arról, hogyan rendelkeznek a jogszabályok, hanem arról is, hogyan kellene rendelkezniük.

35. Régebben a Bíróság által összeállított, a felek érveit összefoglaló tárgyalásra készített jelentés töltötte be ezt a szerepet azáltal, hogy hozzáférést biztosított a szükséges információk nagy részéhez a nyilvánosság és jogi közösség számára. [29] A Bíróság – érthető okokból – megszüntette ezeknek a jelentéseknek a kiadását, ami egy további érv a felek beadványainak hozzáférhetővé tétele mellett.

27 – A törvényhozási folyamat nyilvánosságának fontosságáról szóló ide vonatkozó érvvel kapcsolatban lásd a fent hivatkozott Turco-ügyben hozott ítélet 46. pontját.

28 – Még akkor is, ha némely esetben a főtanácsnokok indítványa képviselhet eltérő álláspontot a Bíróságon belül.

29 – A főtanácsnokok indítványa néha további információt is nyújt, de ez nem feladata az indítványoknak (és nem is kellene, hogy az legyen).

36. Természetesen lesznek olyan ügyek, amelyekben ennél sokkal súlyosabb ellenérvek miatt meg kell tagadni a hozzáférést; erre tipikusan (de nem kizárólag) a különleges személyes adatoknak és a kiskorúak érdekeinek védelme miatt kerülhet sor. Néhány ügyben a tagállamokkal folyamatban lévő tárgyalásokhoz kapcsolódó szempontok igazolhatják, hogy csak korlátozott hozzáférést engednek az ügy irataihoz az ügy befejezését követő bizonyos időszak elteltéig. Főszabály szerint mihelyt a Bíróság meghozta az ítéletet, biztosítani kell a dokumentumokhoz való hozzáférést, azonban ezekben az ügyekben a szabály alóli kivételként kell elrendelni a titoktartást. Itt ismételten a Bíróságnak kell hivatalból vagy valamelyik érdekelt fél által benyújtott kérelem alapján döntést hoznia arról, hogy bizonyos dokumentumokat vagy azoknak egy részét, vagy egy konkrét iratanyagban szereplő összes dokumentumot akár az ügy befejezése után is továbbra is bizalmasan kezeljenek.

37. Így, mihelyt megszületett a jogerős ítélet, a felek beadványait a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kellene tenni, kivéve ha rendkívüli okok miatt egy adott ügy iratait bizalmasan kell kezelni. Ezeket az érveket azonban nem lehet minden ügyben feltételezni. Ezeknek az információknak a hozzáférhetővé tételét alátámasztó nyomós érvek miatt korlátozni kell a kivételek körét.

38. Mivel megállapítást nyert, hogy a befejezett ügyekben főszabály szerint biztosítani kell a hozzáférést, ebből azt következik, hogy ezekben az ügyekben a feleknek is engedélyezni kell, hogy saját döntésük alapján nyilvánosságra hozzák a saját írásbeli beadványaikat, illetve a másik fél írásbeli beadványait. A bírósági eljárás feddhetetlenségéhez vagy a fegyveregyenlőséghez kapcsolódó megfontolások, amelyek megkövetelik a folyamatban lévő ügyekben a bizalmas kezelést, és – ami még fontosabb – megkövetelik, hogy a Bíróság legyen ebben a kérdésben az egyetlen döntéshozó, érvényüket vesztik, mihelyt az adott ügyben megszületik az ítélet. Itt ugyancsak érvényes, hogy lehetnek olyan ügyek, amelyeknél a bizalmas kezelést fenn kell tartani az ítélet meghozatala után is. A Bíróság felelőssége és előjoga, hogy akár hivatalból, akár valamelyik érdekelt fél kérelmére azonosítsa ezeket az ügyeket, és akár az ügy befejezését követően is a hozzáférhetővé tételt korlátozó speciális kötelezettségeket írjon elő a felek számára, vagy megtiltsa a hozzáférhetővé tételt.

39. A fentieket összefoglalva, egy konkrét ügyben a felek által benyújtott írásbeli beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelmet a folyamatban lévő ügyekben magához a Bírósághoz kell benyújtani. Ezek a beadványok a bírósági eljárás elemeihez, és a Bíróság az a testület, amely a legjobb helyzetben van ahhoz, hogy pártatlanul eldöntse, hogy a hozzáférhetővé tétel hátrányosan érinti-e a bírósági eljárás zavartalanságát és feddhetetlenségét, vagy kedvezőtlenül befolyásol egyéb jogos érdekeket. Ha a Bíróság úgy határoz, hogy a felek írásbeli beadványai az 1049/2001 rendelet

hatálya alá tartoznak, és a jelen ügyben az 1049/2001 rendelet alapján dönt, a lényegi kérdés akkor is ugyanaz marad: milyen körülmények esetén kell a hozzáférést biztosítani. Véleményem szerint a folyamatban lévő ügyekben a jogfejlődés jelenlegi helyzetében el kell kerülni a szigorú szabályok alkalmazását, és inkább óvatos, esetenkénti megközelítésre van szükség. Ezzel ellentétben a befejezett ügyekben ésszerű a hozzáférést támogató általános elv elfogadása. Ez azt is jelenti, hogy a befejezett ügyekben engedélyezni kell a feleknek, hogy saját döntésük szerint nyilvánosságra hozzák a saját beadványaikat, illetve a másik fél beadványait; az ítélet meghozatala után már nincs szükség arra, hogy a beadványok a Bíróság kizárólagos döntésétől függjenek. Ebben az esetben alkalmazni kell az 1049/2001 rendeletet, és a Bizottságnak minden egyes kérést esetről esetre kell elbírálnia a jelen indítványban korábban említett elvek figyelembevételével. A Bíróságnak azonban mindig meg kell, hogy legyen a lehetősége arra, hogy kötelezze a feleket a bizalmas kezelésre, amennyiben ezt tisztességesnek és igazságosnak ítéli meg.

III – Végkövetkeztetések

40. A fenti megfontolások egészére tekintettel indítványozom, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-36/04. sz. ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletét;

– semmisítse meg a Bizottság 2003. november 20-i határozatát; és

– kötelezze a Bizottságot, hogy a Bíróság jelen ügyben hozott ítéletének fényében vizsgálja felül az API 2003. augusztus 1-jei kérelmét.